

פרובוקציה קבועה הרב משה לוי ווינגר מתגורר ברב שבעות רבים במכונית מול מחנה הפליטים

אתרי נוף, טבע והיסטוריה. המסלול יתחיל בכריכות-שלמה, יעבור את הר מריר (מסרקה-אורנים מעל דהיישה), יעפיל להר גילה וירד אל חורשת כרמיזאן, סמוך למקום בו נרצחו רוויטל סרי ורון לוי ז"ל, וסמוך למקום קינון עיטה-סלעים — עוף דורס נדיר בארץ, שזוהו מקום קינונו היחידי בישראל. סיום המסלול בשכונת גילה, השכונה הדרומית של ירושלים.

כל מטייל קיבל דף-הסבר כזה, עליו היתה משרטטת מפה סכימטית של המסלול והסבר קצר על כל אתר ואתר.

בגדה-מערבית לערוך תהלוכה, או טיול, מבריכות-שלמה, דרך מחנה הפליטים דהיישה אל אזור כרמיזאן, הטיול, כך הודיעו, נערך לזכרם של רוויטל סרי ורון לוי, שנרצחו ליד מינזור כרמיזאן לפני מספר שבועות. האישור, למרבית הפלא, ניתן, למרות שאת הטיול אירגן גוף הנקרא: ועד הפעולה למען העצורים ומישפחותיהם וועד מישפחות קרבנות הטרור. האיי שור ניתן, למרות שהרב משה לוי וינגר יושב כבר זמן רב מול מחנה-הפליטים דהיישה ומהווה פרובוקציה יומיומית לתושביו.

עיטה-סלעים. ביום החמישי ב' בוקר העמידו המתנחלים שולחן, בצד

„סלקו אותו!“ פצוע שנפגע בפניו מידי אבן, שנזרקה לעבר מכוניתו. צעק שיסלקו את לוי וינגר מהמקום ואז, כך אמר, לא יקרו יותר דברים כאלה (לא יזרקו יותר אבנים).

השביל המוליך אל בריכות-שלמה. על השולחן היה חומרה-סכרה רב, הנוגע רובו ככולו לאירגון הטרור היהודי. שם גם אספו תרומות למען עצוריו ובני-מישפחותיהם.

המארגנים היו שם כבר משעות הבוקר המוקדמות, רובם עם נשק צה"לי תלוי ברישול על כתפיהם. מעי לים חמים, כיפות סרוגות וציציות לבנות מתבררות כרוח הקרה של הרי יהודה. הם עמדו וחיכו לאוטובוסים שיביאו את המוני המזדהים מהשפלה, מקריית-אריבע ומן ההתנחלויות בגדה המערבית.

המארגנים גם הכינו דף-הסבר לטיול ועליו הכותרת: „ובשביל היורד מכרמיזאן הטיול נמשך“ כשהכוונה היא לטיולם של רוויטל ורון, שנקטע כאכזריות כשהם, המתנחלים, ממשיכים אותם למרות הכל.

בראש דף-הסבר נאמר: „מסלולנו עובר בחלק המרכזי של הרי-יהודה, בין

באירגון הטרור היהודי, תהיה גדולה ככל האפשר. אך יחד איתם היה צריך גם צה"ל להתארגן, עם כוחות-הביטחון האחרים, כדי לשמור על שלומם של המפגינים. מאות חיילים הובאו באופן מיוחד לאזור. רובם הגדול אנשי מילואים שגוייסו והובאו לאזור כדי להגן על הפגנה מוזרה, שהתוצאה שלה היתה ברורה מראש — גרימת פרובר קציה כשטח שהוא פרובלמטי במילא, והרגות תושבי האזור דרכו עבה התהלוכה.

הטיול יצא מבריכות-שלמה, על כביש צר, המוליך אל הכפר ארטס, כפר מוסלמי יפהפה, הבנוי על צלע ההר ומשקיף על נוף משגע של וואדי ירוק, שחלקו מעובר ובנוי טרסות-טרסות מעשה עבודת-יד.

על הכפר עצמו היה כתוב מעט מאוד בדף-הסבר למטייל: „בכפר ארטס, נעשה נסיון להתיישבות על-ידי קבוצת נוצרים ויהודים מומרים, באי

אם מוכיח אמו של בחור מדהיישה שהובל למעצר (משמאל) מתחננת לפני לץ צה"ל שלא יקח את בנו. כיוון שלא זרק אבנים.

האם הוכחה בידי מתנחל בשם ערמוני, שהוא עובד מישרד-הפנים. החיילים הרחיקו אותו משם. ואחר-כך לקחו את הנער הצעיר (במרכז התמונה) לחקירה.

הפגנת נוכחות בתוך כפרם השליו. והמטיילים, רובם הגדול ילדים בחופשת-החג, עם או בלי הוריהם, הלכו בכביש הצר עם תרמילים ומימיות, כמו טיול שנתי של תנועות-נוער, אלא שהפעם לא הראו להם את הארץ, אלא הראו אותם לארץ. „למען יראו וייראו“.

על כף היד. נקודות-הציון הבאה במסלול היתה הר מריר: כאן ננוח בחרשת העצים יפיי-הנוף — עצי אורד-הסלע, הגדלים כאן באופן טיבעי ומגיעים לגודל מרשים. עצי אורן אלו יוצרים צורה של מסרק הנראה במבט מרחוק, הדומה למסרק המפורסם בבית-מאיר, ואכן קיבלה חורשה זו את הכינוי „מסרק דהיישה“.

כך נכתב בדף-הסבר. למעלה על ההר כבר היו כמה מכוניות צבאיות וכמה חיילים עם נשק, שעמדו וצפו בתהלוכה המתקרבת. ג'יפ קטן של המתנחלים, ובו מארגני ההפגנה, נסע הלך ושוב לאורך המסלול. יושביו היו גם הם מצויידים בנשק.

ביא דגל ישראל. אחר-כך הלך וצייר דגל ישראל וכתב: „עם ישראל חי גם עם ה-U.N החליט אחרת.“ אך כשבא להניח את הדגל (בתמונה משמאל) הסתלקו אנשי האו"ם. הוא, בכל זאת, הניח את הדגל.

דגל נגד דגל שני אנשי או"ם עמדו ליד מחנה-הפליטים כשעל מכוניתם דגל האו"ם. מאיר אינדור (בתמונה מימין, עם הכיפה), צעק עליהם שיורידו את הדגל ולא, הוא